

عنوان مقاله:

آفرینش شش روزه از منظر قرآن و علم

محل انتشار:

دوفصلنامه علوم قرآن و حدیث، دوره 44، شماره 2 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 30

نویسنده:

روح الله نجفی - استادیار دانشگاه خوارزمی

خلاصه مقاله:

ظاهر آیات قرآن از آفرینش شش روزه آسمان ها و زمین سخن می گویند اما علم جدید روند شکل گیری اجرام آسمانی و زمین را در بازه های زمانی طولانی مدت دانسته و شکل گیری جهان را در مدت زمانی معادل چند روز معدود نمی پذیرد. بدینسان بسیاری از قرآن پژوهان معاصر، از فهم ظاهرگرایانه و مشهور مفسران کهن - مبنی بر آفرینش آسمان ها و زمین در مدت زمانی معادل شش روز متعارف - عدول کرده و تعبیر سته ایام را به شش دوران و مرحله تاویل نموده اند. در این میان، این راهکار هم در خور نظر است که در فضای علم نمی توان برای توضیح پدیده های طبیعی به امری خارج از طبیعت ارجاع داد و مداخله یک نیروی غیبی برتر، قابل پیش بینی و محاسبه نیست در حالی که بنیان بیان قرآن بر حضور و مداخله بی قید و شرط یک نیروی غیبی برتر و متعالی نهاده شده است. بدینسان چون نظرگاه دینی، به پیش فرض های بسته علم محدود و مقید نیست، به نتایج محاسبات علمی هم لزوما مقید و ملزم نخواهد بود و می تواند بر آن شود که در این زمینه نیروهایی فرا حسی دخالت نموده اند. با این همه در عصر کنونی، دانش تجربی محترم تر و معتبرتر از آن است که با چنین تحلیلی بتوان نتایج و داده های آن را نادیده گرفت و در واقع چنین نگاهی، بر تصور تقابل قرآن و علم، مهر تصدیق و تثبیت می زند. در نتیجه اگر قرار بر اختیار یک قول افتد، تاویل سته ایام به شش زمان و دوران، یگانه قول تعیین یافته و مرجح جلوه می کند.

کلمات کلیدی:

آفرینش شش روزه، پیدایش آسمانها و زمین، خطاناپذیری قرآن، تفسیر علمی، رابطه قرآن و علم، رابطه دین و علم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/644334>

